

SUPLEMENT ESPECIAL
ANY XXII · JUNY 2011

QUADERN

de Sils

REVISTA MUNICIPAL D'INFORMACIÓ I CULTURA
DE SILS



XXII

Concurs literari de narració curta

Premi Sant Jordi 2011. Sils

LLIURAMENT DE PREMIS DEL XXIIè CONCURS LITERARI DE SILS

El divendres 29 d'abril es va celebrar l'acte de lliurament de premis del 22è Concurs Literari de Narració Curta de Sils (Premi Sant Jordi 2011) amb una gran afluència de públic, sobretot infantil i juvenil. No és un fet extraordinari si tenim en compte que, malgrat ser un concurs obert a gent que qualsevol edat, de les set categories en què es pot participar cinc ja van dirigides a

la mainada, una sisena als adolescents i una setena als autors adults. Amb aquesta distribució el certàmen pretén afavorir la participació de tothom i al mateix temps reconèixer el talent des de ben aviat. Enguany els guanyadors de les diferents categories foren els següents.

Categoria A:

- 1er. Premi: Iker Romero.
- 2on. Premi: Judit Galán.

Categoria B:

- 1er. Premi: Berta Bancells.
- 2on. Premi: Alba Bobadilla.

Categoria C:

- 1er. Premi: Laura Fontàs.
- 2on. Premi: Marc Valls.

Categoria D:

- 1er. Premi: Laura Martínez.
- 2on. Premi: Arnau Mas Pasqual.

Categoria E:

- 1er. Premi: Núria Antequera.
- 2on. Premi: Marta Casadellà.

Categoria F:

- 1er. Premi: Desert.
- 2on. Premi: Desert.

Categoria G:

- 1er. Premi: Evelyn Ruz.
- 2on. Premi: Carla Viñals.

El jurat va decidir declarar deserta la categoria F (la reservada a autors de 13 a 17 anys) per manca de manuscrits destacables.

En el transcurs de l'acte l'escriptora i mestra Isabel Mestras va pronunciar una conferència sobre la literatura infantil i la il·lustració de contes, que va amenitzar amb imatges dels autors i personatges literaris més coneguts. Posteriorment es van repartir els obsequis entre els guanyadors i es va cloure l'acte amb les fotos de grup i les escenes més familiars.

Des de l'Ajuntament volem agrair la participació a tots els autors i felicitar els guanyadors. També volem donar les gràcies als membres del jurat per la seva dedicació, empenya i cordialitat, així com al professorat de l'escola Jacint Verdaguer per la seva implicació imprescindible.

Els textos guanyadors de la categoria reservada als adults els trobareu en aquesta separata que hem adjuntat al Quadern de Sils (els de les categories infantils es presentaran a la versió digital de la revista l'Espirolet del CEIP Jacint Verdaguer).



PITIUSA - 24 anys

Sempre he pensat que tenia forma de cavallet de mar. Ja estic a punt d'aterrar, aquest cop, sola. Estic tan perduda, que m'haig de trobar. Els cavallets de mar són curiosos, és el mascle el que es queda en estat, la femella es limita a depositar els ous en un minúscul orifici de la bossa incubadora que el mascle té en la part davantera de la cua. Els mascles que jo conec, deixen a les femelles embarassades precisament amb quelcom que desapareixen per la part davantera de la cua. Ha! Sempre amb pensaments feministes i amb connotacions sexuals, però tenen la seva gràcia...s'ha de posar una mica de salseta a la vida. Que estem en crisi. Per exemple, sovint comparo els homes passius en el llit, amb estrelles de mar. Quina utilitat té una estrella de mar? I un home passiu que pretén que tu facis tota la feina? Ostres...ja hi torno. A vegades sóc massa cruel.

Voldria que aquest any, ell també fos amb mi. Però estic sola. Ell no hi és. La finestreta de l'avió m'ensenya l'enorme cavallet de mar. Respiro amb un lleu somriure.

Recordo quan ballàvem *Cry to me* de *Solomon Burke* en la nostra habitació. Ell em mirava de forma interessant, aixecant una cella i començava a treure's la corbata simulant un striptease d'allò més professional, cantant la cançó amb tal èmfasi que jo no podia parar de riure i saltar pel llit, sentia vergonya aliena però em resultava molt divertit. Ell ja les tenia aquestes coses.

El senyor Simó m'ha donat les claus de l'apartament. M'ha mirat com estranyat. Sí, senyor Simó, aquest any, vinc sola. Ell, està de viatge. Suposo.

Aquest apartament és encisador. I no té res. Mira-les! Les bicis encara són aquí. Agafo la meua i li trec la pols. Són les sis. Encara puc donar un tomb.

Em trec els texans i la camisa d'encaix blanca que porto. Em trec el *wonderbra* que m'augmenta dues talles sense necessitat de passar pel quiròfan. Però que petits que sou maleïts! Ni menjant durant una setmana pell de pollastre creixeu! Obro la maleta i

agafo uns sostenidors d'esport, un top blau cel i una mini faldilla de volants de lli color *nude*. Agaferé aquest mocador *vintage* de flors per si refresca també. No tinc cap peça de roba negra a la maleta. A ell no li agradava el negre. Només en la roba interior. Miro i veig la trolley gris allà, inamovible. Em mira desafiant. Aquesta maleta, serà la última en obrir-se.

Pedalejo. Pedalejo com si s'acabés el món, notant la brisa marina als meus cabells, a la meua cara, a les meves cames. No ploraré, pedalejaré amb més força. Més. Més. Més. Més vent colpejant la meua cara, més vent aixecant-me la faldilla. No ploraré. No, no, no. Pedalejo amb més força. Baixo per un camí de sorra, no sé on sóc, però vuitanta dos kilòmetres quadrats d'extensió no donen per perdre't gaire. Veig mar. Veig Espalmador. Podré arribar-hi nadant? Deixo la bicicleta tirada, i m'endinsó mar a dins.

Ploro. Aquest cop sí. L'aigua està salada. No sé si és la del mar o la de les meves llàgrimes. Seria capaç de plorar tot aquest mar. El trobo a faltar. Nedo sola fins Espalmador. Abans nadava amb ell. Què fas aquí? Perquè et tortures?

Arribo exhausta i em tiro boca amunt sobre la sorra de la platja de S'Alga. La meua mà, juganera, s'endinsa sota les meves calcetes negres i comença a recordar com en aquesta platja, sempre fèiem l'amor. M'encantaven els seus petons, els feia suaus i llargs, la seva llengua, era càlida i no deixava racó sense explorar. Les seves mans, sempre m'agafaven amb fermesa i seguretat i sabia exactament on tocar i com. La seva veu, em deia tot el que em desitjava a cau d'orella, que de tant en tant, mossegava, esgarrifant-se de plaer. A mi m'encantava llepar-lo, notar la sal, sentir-lo dins meu. Esgarrapar-lo, esclafar-lo i mirar els seus ulls, en ocasions no sabia si mirava els seus ulls, o aquell blau era el del mateix cel. O paradís.

He sortit a sopar fora, no tenia ganes de cuinar. La parella que tinc al costat em fa molt de riure. Probablement és el seu primer cop. Els hi diria que l'acaben de cagar sobiranament, perquè



aquesta illa enganxa, però no m'atreveixo. Se'ls veu enamorats. M'he demanat un llenguado a la planxa. I estic bevent un vi blanc afruïtat boníssim. Que lliure em sento. Com en sé de gaudir dels plaers de la vida.

Fa dues setmanes vaig sortir a prendre unes copes amb la meua amiga Abril, ella és una vividora que es gasta el seu sou i el de la seva parella en cremes, tractaments, viatges i grans tiberis. Però l'estimo, així que sense oposar-me gaire vaig cedir a sortir del petit cau on estava refugiada. Em vaig posar un vestit que en teoria era de la meua talla, però que ara en semblava tres més gran. Que prima m'he quedat! Vaig decidir no posar-me sostenidors, doncs l'escot de l'esquena perdria la seva gràcia. Un maquillatge suau, gloss als llavis i uns talons alts. Això sí, els talons no podien faltar mai. A ell li encantava que em poses els talons més alts que tingués, total, per molt alts que fossin mai superaria el seu metre noranta dos. L'Abril em va portar a sopar a un tailandès de Passeig de Gràcia i després vam anar a un local petit, Parísí, al carrer València. Vam prendre tantes copes que li vaig demanar el telèfon a un dels dos nois que es van seure amb nosaltres per parlar. El cas, és que no recordo amb claredat si vaig ser jo o va ser L'Abril qui li va demanar. Ella em diu que vaig ser jo. Però jo crec que va ser ella.

Vaig donant voltes a la seva targeta, m'entres espero el coulant de xocolata amb gelat de plàtan que he demanat de postres. L'hauria de trucar? És massa aviat? Però què estàs pensant! Si ni te'n recordes de la seva cara. Trenco la targeta i la tiro en mil bocins.

M'estic fent una paella boníssima. Aquest matí he anat a Migjorn, fa un dia espectacular. Les paelles sempre són per dos, i veig al fill del senyor Simó com regala les flors. I si el convido a dinar amb mi? Potser està casat i ho troba agosarat. Ai...perquè sóc tan indecisa?

Es diu Albert, té trenta dos anys i està solter. I no m'estranya, perquè és guapíssim! M'ha felicitat per la paella i no n'ha deixat ni un gra. No m'ha preguntat perquè aquest any he vingut sola. Millor.

Li pregunto si vol cafè, i em diu que ell no pren cafè. Com que no pren cafè? Un cop vaig llegir que la gent que no beu cafè, no és amant del sexe. Espero que el que ho va escriure, fos un directiu de màrqueting de la Nescafé. Li ofereixo un xarrup de limoncello. Ens bevem tota l'ampolla. Quin drama, vaig ben borratxa.

Anem a passejar i arribem a es cap de Barberia. Som a l'Oest de l'illa i el sol se'n va. Quina posta de sol més meravellosa. Recordo quan els dos ens assentàvem a un dels penya-segats d'aquí. I miràvem la posta de sol. Callats. No ens dèiem res. Miràvem l'infinit i com el sol anunciava que s'acabava aquell dia. Ell sempre em deia que li encantava com els rajos cremàvem els quatre matxons de cabell que em queien sobre la cara. L'Albert, tanmateix, no para de parlar i no em deixa gaudir de la posta de sol en tot el seu esplendor. Aquí me n'adono, que mai més cuinaré paella.

"I've got sunshine, on a cloudy day. When it's cold outside, i've got the month of May..." Agafa la guitarra i toca-la si us plau! Cantava com els àngels. I cada cop que em cantava *My girl* de *The Temptations*, ploves, nevés o tronés. Per mi sempre sortia el sol. No he mirat la *blackberry* des de que he arribat. Vaja. No tinc res.

Em preparo la bossa, per anar a ses Illetes i veig de lluny, la trolley. Potser que la obri. Però no m'atreveixo. Ha vingut amb mi tot el viatge, no la he embarcat, ni tan sols quan aquella hostessa tan estúpida em deia que no cabien més maletes a dalt i que l'havia de facturar i baixar a bodega. Li he donat un de cinquanta perquè callés i me la deixés pujar. Al meu costat no s'ha assentat ningú. Bé, sí. La trolley. Després la obriré.

El sol pica. Estic plena d'oli. Que moreneta. Vaig a refrescar-me. Em poso la part de dalt del bikini. M'endinso a l'aigua. I em relaxo. Floto. Em faig la morta. Sempre els hi deia a les meves amigues: "Mai coneixeré l'home de la meua vida de festa!" També tenia per religió: "Mai aniré al lliit amb un tio la primera nit de coneixe'!!" Com si la segona nit, ja el coneixes més, que absurd.



I amb ell va ser així: El vaig conèixer de nit, i ens vam liar en aquell mateix moment. Puc assegurar que sí era l'home de la meua vida. Però tard o d'hora tot s'ha d'acabar. Sempre portava barba de tres dies i anava despentinat. Era l'home més atractiu del món. Continuo fent-me la morta. Em puc morir aquí mateix? Torno a la sorra i les meves coses no hi són. Merda! M'han robat. És que en aquesta vida tot està estratègicament planificat perquè es faci en parella? Clar, si estàs sol, ets un pringat. Que no me n'assabento!

Amb bikini, descalça i per la carretera. Quin panorama. Sort que el sol encara pica. S'acaba de parar al meu costat una moto amb un jove que s'ofereix a portar-me. Somric. M'afalaga que s'hagi fixat en mi un jove. No em conservo malament. Pujo a la moto i l'agafo fort per la cintura. No porto casc i el meu cabell ondulat s'està assecant. L'oloro. Fa olor a ginesta, a terra, a tabac. Té el cabell llarg i és ros. Toco els seus abdominals, definits i durs. Ell tampoc porta casc. L'abraço encara més fort. Em tira al llit. Ens besem apassionadament. Em descorda la part de dalt del bikini, em treu les calcetes. Em penetra. Miro la trolley.

Ja ha marxat. No sé ni com es diu però m'ha fet arribar a l'orgasme. Els homes de ses illes, no són estrelles de mar.

Em dutxo. L'aigua cau sobre la meua cara i jo no penso en res. Deixo la ment en blanc. Avui ha arribat el dia. El dia de blanc. Ens anàvem a casar, sí. I a la platja. Els dos volíem una cerimònia a la platja. Em vesteixo amb el vestit. Llarg. Lleuger. De seda. Pentino el meu cabell. Llarg. Castany. Amb la ratlla al mig. I em col·loco una flor blanca a la part dreta. Miro els meus ulls. Marrons. Per fi, després de molt de temps, desprenen felicitat. Agafo la maleta. Trec un tanga negre. Me'l poso. Tanco la maleta. Amb les meves coses a dins. Poso la maleta a l'armari. Rento un plat i una tassa. Els deixo al costat de la pica. Passo l'escombra. Hi havia sorra pel terra. Miro la trolley. La poso sobre el llit. L'obro. Observo el que hi ha a dins.

El dia del seu funeral no vaig poder plorar. Mirava la seva foto. I una urna a sobre d'ella rodejada de flors. Era impossible que el meu amor estigués allà dins. Veia un senyor parlar. Però...no sentia res. Veia els meus pares plorar i els seus destrossats. Però...no sentia res. Tots anaven de negre. Jo de violeta. A ell no li agradava el negre. Només en la roba interior. A algú se li va ocórrer posar *Goodbye my lover* de James Blunt. Ell mai m'hagués dit adéu. En set anys, mai m'ho va dir.

Trec de la trolley la urna. I la poso dins una bossa de palla. Agafo la Bici. Me'n vaig al far de la Mola. El punt més alt de la illa. El lloc on els presos, troben la llibertat. Es de nit. I la llum del far m'enlluerna. Quina lluna més gran.

Ell sempre em deia que era l'home amb més sort del món. Jo li deia que la sort no existia, que les coses bones passen a qui ho mereix. I les dolentes, doncs també. Ja no sé què és la sort. Ni si existeix.

M'acosto al penya-segat. La llum del far es reflexa en el mar. Quina majestuositat. Tothom pot escollir com viure, però ningú, com morir. A mi em van matar el mateix dia que ell va morir. Obro la urna. Fa vent. I aquí, és on passa la mítica pel·lícula de la teua vida per davant.

T'estimo. Les pessigolles pel passadís. Menjar compulsivament crispetes veient una peli de por. Les bronques. El primer petó. El fatídic dia que coneixes als sogres. Aquell predictor dubtós. El viatge a París. L'estira-arronsa del nòrdic. Les baralles a la cuina. Els dissabtes de festa. Els concerts de jazz. Els gelos. El sexe. Els viatges a Formentera. El càncer. La quimio. La lluita. El perdre't. Com diu el gran mestre Sabina: "La muerte, es sólo la suerte, con una letra cambiada" I jo, quina sort que tinc.

EVELYN RUZ
1er premi de la categoria G



“ELS PARANYS DELS ESTANYS”

Jo, un animal com tants d'altres, amb un bec llarg i dur, unes plomes lliscants i amb diverses coloraines i uns peuets de tres dits de color taronja, em pregunto sovint, què hi faig aquí? Em presentaré, sóc un ànec de coll verd i em dic Tresso, fent honor als meus avis ella SOO i ell TRES, vet aquí que original.

Fa uns mesos enrere em solien fer la pregunta. I tu, d'on ets? I jo amb orgull responia, d'arreu del món! Uns mesos d'aquí, altres d'allà i aleshores era el meu moment d'explicar les mil i una batalles dels meus viatges. “He vist des dels Aiguamolls de l'Empordà, fins al Delta de l'Ebre he creuat, fins i tot, la frontera per arribar a la conegudíssima Camarga Francesa.”

Un bon o mal dia, això ja ho deixo a la vostra elecció, amb la meva colla d'ànecs viatjants i descobridors entre llamps i trons em vaig perdre. El vent bufava molt i molt fort. Primer em movia cap amunt, seguidament cap avall i per molt que jo batia i batia les ales m'era impossible continuar així que molt cansat vaig decidir deixar-me portar fins que vaig caure en un canyissar. Era espès i humit amb molt de fang que m'embrutava des de la primera fins l'última ploma. Unes hores més tard terriblement cansat vaig fer grans esforços per aixecar el cap i poder veure on em trobava però em vaig adonar que desconeixia aquella zona. Era un lloc que per més que costés de creure no hi havia estat mai. Us ho explicaré breument perquè us situeu, al centre hi havia un aguait amb molta aigua, tal hi com diu el nom, era vorejat per una àmplia diversitat natural però el que realment em va agradar va ser observar els altres animals que hi vivien allà. Ja sabeu nois, els ànecs de coll verd som presumits i sobretot molt socials. Vaig poder llegir a un panell informatiu de l'entrada: “Benvinguts als Estanys de Sils”.

Un cop descobert on era em vaig posar de peu i “xino-xano” vaig caminar fins l'aguait per netejar-me les plomes, es clar, havia de fer goig i aprofitant faria un xarrup d'aigua que el meu bec ja molt

sec m'ho demanava. Un cop hi vaig arribar i em vaig posar dins l'aigua vaig quedar-me realment admirat pels paisatges que em rodejaven però de cop vaig notar com alguna cosa em va fer una mossegada al meu peu dret. De l'espant vaig sortir volant fins la canya més pròxima. A l'instant vaig tombar el cap vaig veure com sobresortia la closca d'una tortuga d'aigua amb uns ulls tant vermells com la sang la qual no podia parar de riure, jo, des de la distància li vaig preguntar: “Qui ets?, Què vols? Perquè ho has fet?” i ella entre riures em va respondre exactament les mateixes paraules. Finalment jo desconcertat li vaig dir entre crits: “Has estat tu qui m'ha mossegat?” i ella amb certa prepotència em va respondre “I tu has vingut a rentar-te les plomes a escassos centímetres de la meva closca, què et sembla?”. Uns segons més tard i darrera de llargues i profundes respiracions em vaig donar per vençut i amb dubtosa paraula li vaig demanar perdó i li vaig assegurar que no tornaria a passar. No em volia crear enemics. Però la conversa va continuar:

- Escolta, ànec de coll verd, tu no ets d'aquí. Qui ets?
- Doncs tens raó no havia estat mai a aquests paratges. El meu nom és Tresso i m'he perdut. Anit volava amb els meus companys i durant la tempesta vaig caure aquí.
- Doncs jo em dic Margot i ja fa uns quans anys que visc aquí, bé des de que vaig nèixer. – Va dir ella entre riures. Si vols et faig una ruta per ensenyar-te tot l'estany i donar-te uns petits consells.
- Quins consells? – Vaig preguntar jo amb molt d'interès a la tortuga.
- I ella va respondre ràpidament: Llocs on no has d'anar si no vols quedar-te desplomtat i a altres llocs trobaràs menjar per llepar-te'n el bec.
- Desplomtat? – Vaig dir amb molta sorpresa i em vaig oblidar del menjar.
- Si, t'explicaré la història. Darrera de la plataforma de fusta que hi ha just al final de l'aguait hi viu una tribu malvada de crancs



afamats que devoren a qualsevol animal, viu o mort, que caigui hi caigui dins. I has de saber que no en deixen ni rastre.

- Oh..... deu ni do, és bo saber-ho segur que allà no m'hi aproppo.
- Si, Tresso has de vigilar!

Finalment jo tancant conversa vaig decidir anar a descansar una miqueta, ja que el sol es ponía i la nit s'olorava molt llarga. Vaig batre les ales per distanciar-me uns metres de l'aguait i unir-me amb els meus. Ocells que ja tenien el cap entre les plomes per dormir unes horetetes. Jo no vaig tardar masses minuts en fer el mateix. El meu focus de pensament per aclocar els ulls era: "Descansa Tresso, demà serà un nou dia".

El sol sortia lentament i alguns dels seus raigs ja entraven per les escletxes de les meves plomes. Vaig aixecar el cap molt poc a poc i vaig batre les ales per estirar-me i acabar-me de despertar. El meu estómac roncava sense parar, demanava menjar, així que vaig decidir buscar alguna cosa per tal que parés de roncar. Vaig caminar amunt i avall en busca d'alguna cosa com omnívor que sóc. Vaig acabar d'arrencar les arrels que sobresortien d'unes plantes mig aiguades, estaven delicioses, i un cop tip vaig decidir sortir a conèixer la zona.

Volant a pocs metres del terra vaig descobrir tot el que aquell lloc amagava, l'aguait on hi havia un munt de peixos, tortugues, serps aquàtiques. Als marges hi vaig veure ocells, ànecs de la meua classe i d'altres, rèptils com serps i sargantanes, amfibis com granotes i gripaus. I també a un racó apartat de l'aguait hi passejaven dues eugues amb dos poltres que menjaven i passejaven. Vaig poder sobrevolar la zona temible que tothom evitava anar: la dels crancs afamats.

Uns mesos mes tard jo ja tenia la meua pròpia rutina dins dels aguait. M'agradava volar i volar per conèixer el territori més a

fons i poder descobrir nous indrets on portar els meus amics: la Margot, la tortuga que vaig conèixer el meu primer dia, és tant dura com la seva closa i molt riallera, la Gelia una puput cridadora i molt audaç i finalment en Trèvol una sargantana molt valenta però alhora molt tímida. Ens fèiem dir la colla criolla i la resta d'animals estaven encantats que nosaltres els hi expliquéssim el que havíem fet dia rere dia. M'agradava també navegar per l'aguait fent curses amb altres ànecs rivals i sobretot practicar submarinisme descobrint el fons.

La història va començar un dia que en Trèvol decidit amb molta energia i afany de descobrir més indrets paradisiacs va caure a la gola del llop. "Us preguntareu on?" Doncs tot passejant per la bora dels aguait dels crancs afamats va veure una aranya deliciosa la qual es va proposar atrapar. L'aràcnid en veure en Trèvol amb ulls embogit per devorar-la es va enfilat fins el cap damunt de la tela que havia construït pensant que d'aquesta manera en Trèvol no la podria capturar. Primerament, ell va moure la canya sense parar de costat a costat però no hi va haver manera, l'aranya estava ben enganxada i no hi havia cap intenció que caigués. Després va començar a escalar poc a poc per assegurar que la canya podia resistir el seu pes. Un cop dalt va fer un salt amb la boca ben oberta i l'aranya va ser el seu dinar. Era deliciosa pensava mentre mastegava amb terrible devoció però un cop acabada i empassada el primer pensament va ser, com baixo d'aquí. El salt l'havia portat una canya més llunyana de la bora. Tenia aigua per casi tots costats i la canya no feia massa pinta d'aguantar el seu pes gaire estona. Els crancs des de sota esperaven entusiasmat que en Trèvol es donés per vençut i caigués a l'aigua d'aquesta manera serien ells qui se'n lleparien els dits o en aquest cas les pinces. En Trèvol començava a estar molt espantat creia que allà havia arribat el seu moment.

En Tresso fent el seu vol matinal va sentir els crits desesperats de la petita sargantana i va apropar-se per veure què succeïa. Men-



tre s'apropava cap a terra en Trèvol tenia l'esperança de viure i no caure entre les pinces de tots els crancs que ja estaven trencant la canya. Vaig descendre metres i metres fins que en Trèvol es va llençar sobre els peus, ben enganxat. Semblava que no vulgues sortir mai més dels meus peus perquè jo notava una força extraordinària que m'agafava.

Vaig volar uns metres més lluny fins arribar a terres segures i vaig deixar en Trèvol per poder anar a avisar a la Margot i la Gelia. Elles van ser qui van renyar a en Trèvol i li van recordar l'advertència de no visitar aquella zona també li van assegurar que ells no hi serien sempre per salvar-lo de les seves individuals aventures. Ell trist va demanar perdó i entre llàgrimes li va donar les

gràcies particularment a l'ànec que l'havia salvat. Aventures rere aventures vaig pensar jo, un ànec de coll verd salvant una sargantana, això si que no ho havia vist enlloc. En Trèvol va aprendre que s'ha de fer cas dels consells dels qui et rodegen.

Jo, Tresso, em llevo cada dia i em poso a sobrevolar la zona i penso realment vull estar aquí? I em responc: on puc estar millor? Aquí tothom m'admira, tinc amics que m'ajuden en tot i ja ho considero casa meva. Així que ara quan algun animaló em preguntu: I tu d'on ets? Respondré sense dubtes: Dels Estanys de Sils

CARLA VIÑALS
2on premi de la categoria G

Fotos: C. Colomer

